

HALÁLKÖZELI ÉLMÉNY- EGY KICSIT MÁSKÉPP!

Mellen-Thomas Benedict 1982-ben élt át halálközeli élményt. Több mint másfél órán át volt halott, miután rákban meghalt. HKÉ-je során kiemelkedett a testéből, és belépett a fénybe. Mivel kíváncsi volt, hogyan működik az univerzum, feltárultak előtte a létezés távoli mélységei; sőt még ezen is túlra, az ősrobbanás mögötti semmi ürességébe is eljutott. Tapasztalata során sokat tanult a reinkarnációról is.

Halálközeli élményéből tudományos felfedezéseket is vissza tudott hozni. Mellen-Thomas Benedict azóta a sejtes kommunikáció mechanizmusait, valamint az élet és a fény kapcsolatát kutatja. Azt találta, hogy az élő sejtek nagyon gyorsan reagálnak, ha fénnel ingerlik őket, ami - többek között - nagy sebességű gyógyulást eredményez. Mellent-Thomas Benedict kutató, feltaláló és előadó; hat szabadalma van az USA-ban.

Halálközeli élményének leírása megtalálható Dr. Lee Worth Bailey és Jenny Yates A halálközeli élmény: szöveggyűjtemény (The Near-Death Experience: A Reader) című művében. A következő idézet részleteket tartalmaz a könyvből.

1982-ben meghaltam végállapotú rákban. Operálhatatlan volt az állapotom, s a kemoterápia csak ahhoz segített volna hozzá, hogy még inkább vegetáljak. Azt mondták, hat-nyolc hónapom van hátra. Az 1970-es években az információ megszállottja voltam, s egyre inkább elkekerített a nukleáris krízis, az ökológiai válság, és így tovább.

Szóval, mivel nem spirituális alapon szemléltem a világot, elkezdtem hinni abban, hogy a természet hibát követett el, és hogy valószínűleg rákos szervezetek vagyunk a bolygón. Nem láttam módot arra, hogy kikeveredjünk mindazokból a problémákból, melyeket magunknak és a bolygónknak teremtettünk. Minden embert ráknak tekintettem, és pontosan ezt is kaptam. Ez ölt meg engem. Légy óvatos a világnézeteddel. Visszaüthet, főleg ha negatív világnézetről van szó. Az enyém súlyosan negatív volt. Ez vezetett el a halálomhoz. Mindenféle alternatív gyógymódot kipróbáltam, de nem segített semmi.

Ezért aztán elhatároztam, hogy Istennel rendezem le az ügyet. Még sohasem szembesültem Istennel, és nem is foglalkoztam vele. Akkoriban nem volt rám jellemző a spiritualitás, de tanulni kezdtem róla és az alternatív gyógyászatról. Eldöntöttem, hogy mindent elolvasok, amit csak tudok, és tájékozódok a témában, mert nem akartam, hogy meglepetés érjen a másvilágon. Úgyhogy különféle vallásokba és filozófiákba merültem bele. Mindegyik nagyon érdekes volt, és reményt adott arra, hogy van valami a túlvilágon.

Ugyanakkor semmiféle egészségügyi biztosításom nem volt - színes üvegablakok festésével foglalkozó művészként dolgoztam akkoriban, persze önalkalmazásban. Mindenféle biztosítás nélkül találtam magam szembe az egészségüggyel. Nem akartam anyagilag tönkretenni a családomat, ezért aztán eldöntöttem, hogy magam kezelem ezt a problémát. Nem voltak állandó fájdalmaim, de olykor elvesztettem az eszméletem. Oda jutottam, hogy már nem is mertem vezetni, s végül szeretetotthonban kötöttem ki. Saját ápolónőm volt. Nagyon sokat köszönhetek ennek az angyalnak, aki végigcsinálta velem betegségem utolsó fázisát.

Körülbelül tizennyolc hónapig tartott. Nem akartam túl sok gyógyszert szedni, mert a lehető legtudatosabb akartam maradni. De aztán olyan nagy fájdalmaim voltak, hogy a fájdalomon kívül már nem is volt semmi a tudatomban; ez szerencsére csak néhány napig tartott általában.

Emlékszem, ahogy egyik nap 4:30 körül felébredtem, és egyszerűen tudtam, hogy ez az. Ez az a nap, amikor meghalok. Így aztán felhívtam néhány barátomat, és elbúcsúztam tőlük. Felébresztettem az ápolónőmet, és elmondtam neki is. Megállapodtam vele abban, hogy hat órára magára hagyja majd a holttestemet, mert korábban azt olvastam valahol, hogy mindenféle érdekes dolog történhet, amikor meghal az ember.

Visszafeküdtem aludni. A következő dolog, amire emlékszem, az az, hogy

elkezdődött egy tipikus halálközeli élmény. Hirtelen teljesen éber lettem, és felálltam, de a testem az ágyban maradt.

Sötétség vett körül. A testen-kívüliség élménye még élénkebb volt, mint a szokványos tapasztalat. Olyannyira élénk volt, hogy minden szobát láttam a házban; láttam a háztetőt, a ház környékét, és még a ház alá is be tudtam nézni.

Ragyogott a fény. Felé fordultam. Nagyon hasonlított arra, ami sok más ember halálközeli élményének leírásában is szerepel. Pompás volt. Érzékelhető; éreztem a fényt. Vonzó; úgy akarsz odamenni hozzá, mint ahogy ideális anyukád vagy apukád karjaiba akarnád vetni magad.

Ahogy a fény felé indultam, intuitíven tudtam, hogy ha belemegyek, halott leszek.

Ezért aztán, míg haladtam a fény felé, így szóltam: "Kérlek, várj egy percet, várj egy picit. Gondolkodni akarok erről; beszélni szeretnék veled, mielőtt odamegyek."

Ekkor, legnagyobb meglepetésemre, a teljes élmény megállt. Tényleg befolyásolhatjuk halálközeli élményünket. Nem hullámvasúton vagyunk. Tehát a kérésem tiszteletben részesült, és beszélgetésbe merültem a fényvel, ami különféle alakokat öltött közben; Jézus, Buddha, Krishna, mandalák, archetipikus képek és jelek formáját vette fel.

Megkérdeztem a fényt: "Mi folyik itt? Kérlek, fény, világosíts fel

magadról! Tényleg tudni akarom, mi a helyzet valójában."

Igazából nem tudom elmondani a pontos szavakat, mert afféle telepátia zajlott közöttünk. A fény válaszolt. A hozzám továbbított információ az volt, hogy a hiteink alakítják azt, hogy milyen visszacsatolást kapunk a fény előtt. Ha például buddhista vagy, katolikus vagy fundamentalista, a saját hitrendszerednek megfelelő visszacsatolást kapsz. Lehetőséged van arra, hogy ezt megvizsgáld, de a legtöbb ember nem teszi.

Ahogy a fény feltárta magát nekem, tudatára ébredtem annak, hogy igazából Felsőbb Szelfünk mátrixát látom. Csak annyit tudok erről mondani, hogy mátrixszá változott, emberi lelkek mandalájává, és hogy azt láttam, hogy amit a mindannyiunkban benne lévő Felsőbb Szelfünknek

nevezünk, nem más, mint egy mátrix. Emellett átjáró a Forráshoz; mindannyian közvetlenül, közvetlen tapasztalatként fakadunk a Forrásból. Mindannyiunknak van Felsőbb Szelfje vagy lényének egy olyan

része, amit mindléleknek lehetne nevezni. Legigazabb energiaformájában tárulkozott fel számomra. Igazából úgy tudom csak leírni, hogy a Felsőbb Szelf lénye leginkább egy átjáróhoz hasonlítható. Nem úgy nézett ki, de közvetlen kapcsolat a Forrással, amivel mindannyian rendelkezünk. Közvetlenül összekapcsolódunk a Forrással.

Tehát a fény megmutatta nekem a Felsőbb Szelf mátrixot. Teljesen világos lett számomra, hogy az összes Felsőbb Szelf egyetlen lényként kapcsolódik össze; minden ember egyetlen lényként kapcsolódik össze; valójában ugyanaz a lény vagyunk, ugyanazon lény különböző aspektusai.

Ez a lény nem foglalt állást egyetlen konkrét vallás mellett sem. Ez tehát az, amit ez a lény visszacsatolt felém. S én emberi lelkek mandaláját láttam. A legszebb dolog volt, amit valaha is láttam. Belementem, és egyszerűen elárasztott. Olyan volt, mint az összes szeretet, amit az ember valaha is akart. Az a fajta szeretet volt, ami

felüdít, gyógyít, regenerál.

Ahogy megkértem a fényt, hogy magyarázzon tovább, megértettem, micsoda

a Felsőbb Szelf mátrix. Van egy rácsozat a bolygó körül, ahol az összes Felsőbb Szelf összekapcsolódik. Olyan ez, mint egy nagy társaság; egy újabb finom energiaszint körülöttünk; a szellemi szint, mondhatnánk.

Ezután, néhány pillanat múlva, további felvilágosítást kértem. Igazán tudni akartam, hogyan is működik az univerzum, és készen álltam a következő lépésre.

Így szóltam: "Készen állok, vigyél!"

A fény ekkor az általam valaha is látott legszebb dologgá változott: az ezen a bolygón élő emberi lelkek mandalájává.

Korábban negatív elképzelésem volt arról, ami a bolygón zajlik. Amikor megkértem a fényt, hogy adjon további felvilágosítást, azt láttam ebben a csodálatos mandalában, hogy milyen szépek is vagyunk lényegünket, bensőnket tekintve. A legeslegszebb teremtmények vagyunk

mi. Az emberi lélek, az emberi mátrix, amit együtt alkotunk, teljesen fantasztikus, elegáns, egzotikus, minden. El sem tudom mondani, mennyire megváltozott abban a pillanatban az emberi lényekről alkotott véleményem.

Így szóltam: "Ó, Istenem, nem tudtam, milyen szépek vagyunk!"

Bármilyen szinten vagy, legyen az magas vagy alacsony; bármilyen alakot viselsz, a legszebb teremtmény vagy; igen, te.

Elképedve ébredtem rá, hogy egyetlen lélekben sincs gonoszság.

"Hogyan lehetséges ez?" - kérdeztem.

Az volt a válasz, hogy egyetlen lélek sem bennerejlően gonosz. A szörnyű dolgok, melyek az emberekkel történnek, rábíthatják őket arra, hogy gonosz dolgokat kövessenek el, de a lelkük nem gonosz. Amire minden ember törekszik, s ami fenntartja őket, az a szeretet; ezt mondta nekem a fény. Ami eltorzítja az embereket, az a szeretet hiánya.

Azt hiszem, folytatódtak a fénytől érkező kinyilatkoztatások, majd megkérdeztem tőle: "Azt jelenti ez, hogy üdvözülni fog az emberiség?"

Ekkor, mintha spirális fények özönével harsogna egy trombita, ezt mondta a Nagyszerű Fény: "Emlékezz erre, és sohase felejtsd el: te üdvözítéd, váltod és gyógyítod meg önmagad. Mindig is így volt. Mindig is így lesz. Még a világ kezdete előtt úgy lettél teremtve, hogy meglegyen erre a hatalmad."

Ebben a pillanatban még több dologra is ráébredtem. Ráéreztem arra, hogy MÁR ÜDVÖZÍTVE VAGYUNK, és hogy mi üdvözítettük magunkat, mert úgy tervezték minket, hogy önmagunkat korrigáljuk, mint ahogy Isten univerzumának többi részét is így tervezték. Erről szól a második eljövétel.

Teljes szívemmel köszönetet mondtam Isten fényének. Ezekkel az egyszerű szavakkal tudtam csak kifejezésre juttatni teljes nagyrabecsülésemet:

"Ó, édes Istenem, drága Univerzum, drága Nagyszerű Szelf, szeretem az életemet!"

Úgy tűnt, még mélyebben magába szív a fény. Olyan volt, mintha teljesen elnyelt volna. A mai napig is leírhatatlannak találom ezt a szeretet-fényt. Másik birodalomba léptem be, ami még mélyebb volt,

mint az előző, és olyan valaminek ébredtem tudatára, ami még ennél is több volt. Hatalmas fényáramlat volt; mérhetetlen és teljes, mélyen az élet szívében. Megkérdeztem, mi ez.

Így felelt a fény: "Ez az ÉLET FOLYÓJA. Igyál ebből a manna-vízből szíved vágya szerint!"

Így is tettem. Ittam belőle egyszer, aztán még egyszer. Magából az életből ittam!

Eksztázisba estem.

Ezután így szólt a fény: "Van egy vágyad."

Mindent tudott rólam a fény, mindent, ami múlt, jelen és jövő.

"Igen!" - suttogtam.

Azt kértem, hadd lássam az univerzum többi részét is; azt, ami naprendszerünkön túl, sőt az összes emberi illúzió is túl van. A fény ekkor azt mondta nekem, hogy elmehetek az Áramlattal. Megtettem, és átsodródtam a fényen az alagút végén. Egy sor nagyon lágy morajlást éreztem és hallottam. Micsoda sebesség!

Úgy tűnt, hirtelen rakétaként száguldok el a bolygótól ezen az életáramlaton. Láttam, ahogy elsuhan a Föld. A naprendszer egész pompájával egyetemben elsüvített mellettem, majd eltűnt. Fénysebességnél gyorsabban repültem át a galaxis centrumán, és még több tudást szívtam magamba, ahogy haladtam. Megtudtam, hogy ez a galaxis - az univerzum összes többi galaxisához hasonlóan - az ÉLET különféle változataiban bontakozik ki. Sok világot láttam. A jó hír az, hogy nem vagyunk egyedül az univerzumban!

Ahogy ezen a tudati áramlaton átutaztam a galaxis centrumán, óriási fraktál-energiahullámokká tágult az áramlat. Magam mögött hagytam a

galaxisok szuperhalmazait, összes ősi tudásukkal együtt. Először azt gondoltam, valahová tartok; hogy ténylegesen utazom. De aztán ráébredtem, hogy az áramlat tágulásával együtt a saját tudatom is kitágult, hogy mindent magába foglaljon az univerzumban! Az egész teremtett világ elhaladt mellettem. Elképzelhetetlen csoda volt! Igazi csodálkozó gyermek voltam: csecsemő Csodaországban!

Úgy tűnt, mintha az univerzum összes teremtménye elszállna mellettem, s egy fényfoltban tűnne el. Szinte azonnal megjelent egy második fény. Mindenünnen áradt, és nagyon más volt; olyan fény, ami még az univerzum összes frekvenciájánál is többől állt.

Ismét bársonyos morajlásokat éreztem és hallottam. Tudatom vagy lényem kitágult, hogy a teljes holografikus univerzumot magába foglalja, és még annál is többet.

Ahogy a második fénybe értem, megjelent bennem a tudat, hogy épp most emelkedtem felül az igazságon. Ezekkel a szavakkal tudom a leginkább megközelíteni az élményt, de azért megpróbálom elmagyarázni. Ahogy a második fénybe értem, kitágulásom túlterjedt az első fényen. Mélységes mozdulatlanágban találtam magam, túl minden nyugalmon. **ÖRÖKKÉ** láttam vagy észleltem, túl a végtelenségen. Az ürességben voltam. A teremtés előtt voltam; az ősrobbanás előtt. Átléptem az idő kezdetén - az első szón - az első vibráción. A teremtés szemében voltam. Úgy éreztem, mintha Isten arcát érinteném. Nem vallásos érzés volt. Egyszerűen egy voltam az abszolút élettel és tudattal.

Amikor azt mondom, hogy örökké láttam vagy észleltem, azt értem ezalatt, hogy az egész teremtést meg tudtam tapasztalni, amint létrehozza önmagát. Kezdet és vég nélkül való volt. Jó kis tudattágító gondolat, nem? A tudósok egyedülálló eseménynek tekintik az ősrobbanást, ami az univerzumot teremtette. Én azt láttam, hogy az

ősrobbanás csak egyike a végtelen számú ősrobbanásnak, melyek vég nélkül és egyidejűleg teremtenek univerzumokat. Emberi léptékben a fraktálgeometria-képleteket használó szuperszámítógépek alkotta képek járnak ehhez viszonylag közel.

A régiak tudták ezt. Azt mondták, hogy időről időre új univerzumokat teremt az Istenség azzal, hogy kilélegez, majd elpusztítja őket, ahogy belélegez. Júgáknak nevezték ezeket a korszakokat. A modern tudomány ősrobbanásnak nevezte el. Abszolút, tiszta tudatban voltam. Láttam vagy észleltem az összes ősrobbanást vagy júgát, amint megteremtették és elpusztították önmagukat. Azonnal be is léptem mindegyikbe egyidejűleg. Láttam, hogy a teremtés minden kicsi darabkájának megvan a hatalma a teremtésre. Nagyon nehéz ezt elmagyarázni. Még mindig nem találok rá a megfelelő szavakat.

Visszatérésem után évekbe telt, hogy akár csak egyetlen szót is találok az üresség-élményre. Most már el tudok mondani ennyit: az üresség kevesebb, mint a semmi, s mégis több mindennél, ami van! Abszolút zéró az üresség; káosz, mely az összes lehetségeséget megformálja. Abszolút tudat; sokkal több még az univerzális intelligenciánál is.

Hogy hol van az üresség? Meg tudom mondani. Belül van az üresség, és kívül van mindenben. Te, épp most, miközben élsz, mindig az ürességen belül és kívül is vagy egyidejűleg. Nem kell elmenned érte sehová, és nem is kell meghalnod, hogy odakerülj. Az üresség az összes fizikai megnyilvánulás közötti vákuum vagy semmi. Az atomok és alkotórészeik

közötti ŰR. A modern tudomány elkezdte tanulmányozni ezt a minden dolog között húzódó űrt. Ők zéró-pontnak nevezik. Akárhányszor meg akarják mérni, a műszereik megbolondulnak vagy a végtelenbe mutatnak,

hogy úgy mondjam. Egyelőre nincs módjuk arra, hogy pontosan megmérjék

a végtelent. Több zéró-űr van a saját testedben és az univerzumban,

mint bármi más!

Amit a misztikusok az ürességnek hívnak, az nem üresség. Tele van energiával, egy másfajta energiával, ami mindazt megteremtette, ami vagyunk. Az ősrobbanás óta minden vibráció; az első szótól kezdve, ami az első vibráció.

A bibliai "vagyok" után valójában kérdőjel dukál.

"Vagyok? Mi vagyok?"

A teremtés tehát Isten, aki az elképzelhető összes módon kutatja Isten Szelfjét, egy folyamatban lévő, végtelen felderítésben, mindannyiunkon keresztül. A fejedben lévő összes hajszálon keresztül, az összes fa összes levelén keresztül, az összes atomon keresztül Isten kutatja Isten Szelfjét, a nagy "vagyok"-ot. Azt kezdtem látni, hogy minden, ami van, azonos a Szelffel, szó szerint; a te Szelfeddel, az én Szelfemmel. Minden a nagyszerű Szelf. Ezért tud Isten még arról is, ha egy falevél lehull. Azért lehetséges ez, mert bárhol is vagy, az univerzum központjában vagy. Bárhol is tartózkodjon egy atom, az univerzum központjában van. Isten van abban, és Isten van az ürességben.

Ahogy felderítettem az ürességet és az összes jógát vagy teremtést, teljes mértékben kívül voltam téren és időn, ahogy azokat ismerjük. Azt fedeztem fel ebben a kitágult állapotban, hogy a teremtés az abszolút, tiszta tudat - vagy Isten -, ami az élet tapasztalatába árad, ahogy azt ismerjük. Maga az üresség mentes a tapasztalattól. Megelőzi az életet, az első vibrációt. Az Istenség több az életnél és a halálnál. Így tehát még az életnél és a halálnál is több tapasztalható van az univerzumban!

Az ürességben voltam, és tudatában voltam mindennek, ami valaha is megteremtődött. Olyan volt, mintha Isten szeméin át néznék ki. Istenné

váltam. Hirtelen már nem önmagam voltam többé. Csak annyit tudok erről mondani, hogy Isten szemem át néztem ki. És hirtelen tudtam, hogy miért léteznek az atomok, és mindent láttam.

Az az érdekes, hogy miután bementem az ürességbe, azzal a megértéssel jöttem ki belőle, hogy Isten nincs ott. Isten itt van. Erről szól ez az egész. Tehát ez az állandó keresés az emberi faj részéről, hogy valahol önmagunkon kívül megtaláljuk Istent... Isten mindent odaadott nekünk, minden itt van - hát így állunk. És ahová most tartunk, az az, hogy Isten rajtunk keresztül kutatja Istent. Az embereket annyira lefoglalja az, hogy megpróbálnak Istenné válni; pedig inkább arra kellene ráébredniük, hogy már Isten vagyunk, és Isten mi-vé válik. Erről szól valójában ez az egész.

Amikor erre ráébredtem, végeztem az ürességgel, és vissza akartam térni ehhez a teremtéshez vagy júgához. Valahogy ez tűnt természetesnek.

Aztán hirtelen visszatértem a második fényen vagy az ősrobbanáson keresztül, s közben megint sok bársonyos morajlást hallottam. A tudatáramlattal visszautaztam az egész teremtett világon át. Micsoda utazás volt! Ahogy áthaladtak rajtam a galaxisok szuperhalmazai, még több meglátásom támadt. Áthaladtam a galaxis centrumán, ami egy fekete lyuk. A fekete lyukak az univerzum nagy processzorai vagy recirkulálói. Tudod, mi van egy fekete lyuk túloldalán? Mi vagyunk; a mi galaxisunk, ami újra fel lett dolgozva egy másik univerzumból.

Teljes energiaszerkezetét tekintve fantasztikus fényvárosnak látszott a galaxis. Az ősrobbanásnak ezen az oldalán minden energia: fény. Minden szub-atom, atom, csillag, bolygó, s még maga a tudat is fényből áll, és frekvenciával és/vagy részecskével rendelkezik. Élő anyag a fény. Minden fényből áll, még a kövek is. Tehát minden élő, eleven. Isten fényéből épül fel minden; minden nagyon is intelligens.

Ahogy továbbutaztam az áramlaton, végül azt láttam, hogy hatalmas fény érkezik felém. Tudtam, hogy ez az első fény; naprendszerünk Felsőbb Szelf-fénymátrixa. Ezután a teljes naprendszer megjelent a fényben, amit ismét bársonyos morajlás kísért.

Ez a mi helyi testünk, mi pedig sokkal nagyobbak vagyunk, mint képzelnénk. Láttam, hogy a naprendszer a mi testünk. Én is része vagyok ennek, a Föld pedig az a nagyszerű, teremtett lény, ami mi vagyunk, és mi az a része vagyunk, ami tudja, hogy van. De csak ez a része vagyunk mi a Földnek. Nem vagyunk minden, hanem csak az a része, ami tudja, hogy van.

Az összes energiát láttam, amit ez a naprendszer generál. Hihetetlen fényshow! Hallottam a szférák zenéjét. Naprendszerünk - az összes égitesthez hasonlóan - egyedi mátrixot generál, mely fény-, hang- és vibrációs energiából áll. A többi csillagrendszer fejlett civilizációi vibrációs vagy energiamátrix-lenyomat alapján ismerik fel az életet, ahogy azt mi az univerzumban ismerjük. Gyerekjáték ez számukra. A Föld csodálkozó gyermekei (az emberi lények) ebben a pillanatban is hangok tömkelegét keltik, mint az univerzum hátsóudvarában játszó gyermekek.

Közvetlenül a fény központjába utaztam az áramlaton. Úgy éreztem, átölel a fény, ahogy ismét belélegez engem - amit újabb lágy morajlás követett.

Ebben a nagy szeretet-fényben voltam, s közben átáramlott rajtam az élet áramlata. Megint csak azt tudom mondani, hogy a lehető legszeretetteljesebb, ítélkezés nélküli fény volt. Ideális szülő egy ilyen csodálkozó gyermeknek.

"És most?" - tűnődtem.

A fény elmagyarázta nekem, hogy nincs halál; halhatatlan lények vagyunk. Örökkévalóság óta élünk már! Ráébredtem, hogy egy természetes élő rendszer részei vagyunk, mely vég nélkül recirkulálja önmagát. Semmiféle parancsot nem kaptam a visszajövetelre. Egyszerűen csak tudtam, hogy vissza fogok jönni. Természetes volt mindazok után, amiket láttam.

Nem tudom, emberi idő szerint meddig maradtam a fénnel. De eljött a pillanat, amikor ráébredtem, hogy választ kaptam az összes kérdésemre, és közeleg a visszatérésem. Amikor azt mondom, hogy összes kérdésemre választ kaptam a másvilágon, szó szerint értem ezt. Választ kaptam az összes kérdésemre. Minden embernek más az élete, és más kérdéseket kutat. Némelyik kérdésünk egyetemes, de mindannyian a magunk egyedi módján kutatjuk azt a dolgot, amit életnek nevezünk. Így van ezzel minden más életforma is, a hegyektől kezdve az összes fa összes leveléig.

És ez nagyon fontos számunkra ebben az univerzumban. Mert mind hozzájárul a Nagy Képhez, az élet teljességéhez. Szó szerint Isten vagyunk, aki Isten Szelfjét kutatja az Élet végtelen Táncában. Egyediséged gyarapítja az egész életet.

Ahogy megkezdtem visszatérésemet az életciklusba, eszembe se jutott, és nem is kaptam róla információt, hogy ugyanahhoz a testhez fogok visszatérni. Egyszerűen nem számított. Tökéletes bizalmat vettem a fénybe és az életfolyamatba. Ahogy az áramlat összeolvadt a nagy fénnel, azt kértem, hogy sohase felejtsem el a kinyilatkoztatásokat és azokat az érzéseket, amikre a másvilágon tettem szert.

"Rendben" volt a válasz. Kedvem lett volna megcsókolni a lelkem.

Aztán a fényen át visszakerültem a vibrációs birodalomba. Az egész folyamat megfordult, és még több információt kaptam. Hazafelé tartó utamon leckéket kaptam a reinkarnáció mechanizmusairól. Választ kaptam

összes apró kérdésemre:

"Hogyan működik ez? Hogyan működik az?" Tudtam, hogy reinkarnálódni fogok.

A Föld egy nagy energiaprocesszor, s belőle fejlődik ki egyéni tudatunk. Első ízben gondoltam magamra emberként, és boldog voltam, hogy az vagyok. Az alapján, amit láttam, már az is boldoggá tett volna, ha atom vagyok ebben az univerzumban. Egy atom. Szóval, az, hogy Isten emberi részei vagyunk... a legfantasztikusabb áldás. Olyan áldás, ami legvadabb elképzeléseinket is felülmúlja arról, hogy milyen lehet egy áldás. Mindannyiunk esetében fantasztikus és csodálatos, hogy emberi részei vagyunk ennek a tapasztalatnak. Mindannyian - függetlenül attól, hogy hol vagyunk, elcseszett helyen-e vagy sem - áldás vagyunk a bolygóra, pont ott, ahol vagyunk.

Szóval, úgy mentem át a reinkarnációs folyamaton, hogy azt vártam, csecsemő leszek valahol. De leckét kaptam arról, hogy hogyan fejlődhet az egyéni identitás és tudat. Ebbe a testbe tértem vissza.

Nagyon meglepődtem, amikor kinyitottam a szemem. Nem tudom, miért, hiszen értettem a dolgot; mégis nagy meglepetésként ért, hogy ebbe a testbe tértem vissza, a szobámba, ahol valaki éppen kisírta a szemeit miattam. Az ápolónőm volt. Másfél órával azután adta fel a reményt, hogy megtalálta a holttestemet. Biztos volt benne, hogy halott vagyok; a halál összes jele megvolt - már merevedésnek is indult a testem. Nem tudjuk, mennyi ideig voltam halott, de azt tudjuk, hogy másfél óra telt el azután, hogy megtalált. Amennyire tudta, tiszteletben tartotta a kívánságomat, hogy néhány órára hagyja magára a holttestemet. Volt egy sztetoszkópunk és sok másik eszközünk a test életfunkcióinak

ellenőrzésére, hogy ki lehessen deríteni, mi történik. Ő igazolni tudja, hogy tényleg halott voltam.

Nem halálközeli élmény volt ez. Magát a halált tapasztaltam meg legalább másfél órán át. Az ápolónóm holtan talált engem, és másfél órán át újra- meg újraellenőrizte a vérnyomást és a szívverést. Aztán felébredtem, és kint megláttam a fényt. Megpróbáltam felkelni, hogy odamenjek hozzá, de kiestem az ágyból. Az ápolónóm hangos puffanást hallott, és a padlón talált rám.

Amikor felépültem, nagyon megleptek és lenyűgöztek a velem történetek. Eleinte nem volt meg az út összes emléke, amikre most emlékszem. Egyre csak kiszúsztam ebből a világból, és azt kérdezgettem: "Élek?" Álomszerűbbnek tűnt ez a világ, mint a másik.

Három napon belül megint normálisan éreztem magam, mégis egészen máshogy voltam, mint életemben bármikor. Később visszatértek az emlékeim az útról. Semmi problémát nem láttam egyetlen emberi lényvel sem, akivel valaha is találkoztam. Korábban nagyon könnyen ítékeztem. Úgy gondoltam, egy csomó ember tényleg jól el van cseszve; igazából azt gondoltam, hogy mindenki el van cseszve, csak én nem. De most már világos volt előttem, mi is a helyzet.

Körülbelül három hónappal később egy barátom szólt, hogy menjek el megvizsgáltatni magam, úgyhogy elmentem, és ultrahangos vizsgálatot végeztek rajtam, stb. Tényleg jól éreztem magam, és féltem, hogy rossz híreket kapok.

Emlékszem, ahogy az orvos megnézte a korábbi és későbbi ultrahangos vizsgálatok eredményét, majd így szólt: "Nos, most nincs itt semmi."

Mire én: "Akkor csoda történt, nem?"

Mire ő: "Nem, előfordul ilyesmi, úgy hívják, hogy spontán javulás."

Egyáltalán nem volt lenyűgözve. Pedig csoda történt, és engem lenyűgözött, még ha mást nem is.

Az élet misztériumának nagyon kevés köze van az intelligenciához. Az univerzum egyáltalán nem intellektuális folyamat. Hasznos az intellektus; kiváló, de jelenleg ez az egyetlen eszköz, amivel a dolgokat kezeljük, ahelyett, hogy a szívünkkel és önmagunk bölcsebb részével tennénk.

A Föld központja a nagyszerű energiaátalakító, mint ahogy a Földünk mágneses terét ábrázoló képeken látni. Ez a mi ciklusunk: újra meg újra visszahúzza bele és rajta át a reinkarnált lelkeket. Ha eléred az emberi szintet, ez azt jelzi, hogy egyéni tudatot kezdesz kifejleszteni. Az állatoknak csoportlelke van, és csoportlelkekben reinkarnálódnak. Nagyon is lehetséges, hogy egy szarvas örökké szarvas legyen. De ha már emberként születesz meg, akár fogyatékosként, akár zseniként, ez akkor is azt mutatja, hogy az egyéni tudat kifejlesztésének ösvényét járod. Ez önmagában véve része annak a csoporttudatnak, amit emberiségnek nevezünk.

Láttam, hogy a rasszok: személyiségthalmazok. A Franciaországhoz, Németországhoz és Kínához hasonló nemzeteknek mind megvan a maguk személyisége. A városoknak is van személyiségük, helyi csoportlelkük, mely bizonyos embereket vonz. A családok csoportlelkeket alkotnak. Egy fraktál ágaihoz hasonlóan fejlődik az egyéni identitás; a csoportlélek a mi egyéniségünkben tesz felfedezéseket. Nagyon-nagyon fontosak a különféle kérdések, melyeket felteszünk. Így kutatja az Istenség Isten Szelfjét - rajtad keresztül. Tehát tedd csak fel a kérdéseidet, és kutass. Meg fogod találni a Szelfedet, és Istent fogod megtalálni abban a Szelfben, mert az az egyetlen Szelf.

Látni kezdtem, hogy mi, emberek, mindannyian lélektársak vagyunk. Ugyanannak a léleknek vagyunk a részei, mely fraktálként ágazik sok kreatív irányba, de ettől még ugyanaz. Most már úgy tekintek minden

emberi lényre, akit valaha is láttam, mint lélektársra, az én lélektársamra; az igazira, akit mindig is kerestem. Ráadásul a valaha is létező legnagyobb lélektársad nem más, mint önmagad. Mindannyian hímneműek és nőneműek vagyunk egyben.

Megtapasztaljuk ezt

a méhben, és megtapasztaljuk a reinkarnáció révén is. Ha önmagadon kívül keresed a végső lélektársat, sosem fogod megtalálni; nem ott van. Mint ahogy Isten sem "ott" van. Isten itt van. Ne "ott kint" keresd Istent. Itt keresd Istent. A Szelfedet kutasd. Kezdd el a legnagyobb szerelmi viszonyt, amit valaha is átéltél... a Szelfeddel. Mindent szeretni fogsz belőle.

Alászálltam abba is, amit pokolnak lehetne nevezni. Meglepő volt. Nem láttam sem Sátánt, sem egyéb gonosz lényt. Az emberek saját nyomorúságába, közönyébe, tudatlanságának sötétségébe való alámerülés

volt pokolbéli alászállásom. Szörnyű örökkévalóságnak tűnt. De a körülöttem lévő milliányi lélek mindegyikének volt egy apró fénycsillaga, ami mindig a rendelkezésére áll. De úgy látszott, senki nem szentel neki figyelmet. Felemésztette őket saját bánatuk, traumájuk és nyomorúságuk. De - úgy tűnt, egy örökkévalóság után - elkezdtem szólíthatni a fényt, mint ahogy egy gyerek kiált segítségért a szüleinek. Ekkor kinyílt a fény, és alagutat formált, ami egyenesen hozzám jött, és elszigetelt engem az összes fájdalomtól és félelemtől. Hát ez a pokol valójában.

Szóval, azt tanuljuk, hogy hogyan segítsünk egymásnak, hogyan tartsunk össze. Most nyitva állnak a pokol kapui. Szövetkezni fogunk egymással, össze fogunk tartani, és együtt sétálunk ki a pokolból.

Felém jött a fény, és hatalmas arany angyallá változott. Megkérdeztem: "A halál angyala vagy?"

Tudomásomra hozta, hogy ő az én mindlelkem, az én Felsőbb Szelf mátrixom, önmagunk szuperősi része. Ezután a fényhez kerültem.

Tudományunk hamarosan mennyiségileg is meg fogja határozni a szellemet. Hát nem csodálatos? Olyan eszközökkel állunk elő, melyek érzékenyek a finomenergiára vagy szellemi energiára. A fizikusok azért ütköztetik egymással az atomokat, hogy megtudják, miből állnak. Már lejutottak a kvarkokig, a bájos-kvarkokig, és így tovább. Nos, egy napon lejutnak majd ahhoz az apró dologhoz is, ami az egészet egybetartja, és úgy kell majd nevezniük, hogy... Isten. Az atomok ütköztetésével nemcsak azt látják, hogy mi van ott belül, hanem teremtenek is részecskéket. Hála Istennek, a többségük igen rövid életű: millisekundumokig és nanosekundumokig maradnak fenn. Csak most kezdjük megérteni, hogy teremtünk is, miközben haladunk.

Ahogy örökké láttam, egy olyan birodalomhoz érkeztem, melyben van egy pont, ahol az összes tudást hátrahagyjuk, és a következő fraktál, a következő szint teremtésébe kezdünk. Megvan a hatalmunk arra, hogy teremtsünk, miközben kutatunk. S nem más ez, mint Isten, aki rajtunk keresztül tágítja ki önmagát.

Visszatérésem óta is megtapasztaltam már spontán módon a fényt, és megtanultam, hogyan jussak be abba a térbe szinte bármikor, amikor meditálok. Mindannyian képesek vagyunk erre. Nem kell meghalnod hozzá.

Fel vagy szerelve rá; már eleve így vagy "drótozva".

A test a legpompásabb fénylény, ami csak létezik. Hihetetlen fény univerzuma a test. A szellem nem ösztönöz minket arra, hogy szétfoszlassuk ezt a testet. Nem ez történik. Ne próbálkozz többé azzal, hogy Istenné válj; Isten válik te-vé. Itt.

Olyan az elme, mint egy gyermek, aki az univerzumban rohangál, követelőzik, és úgy gondolja, ő teremtette a világot. De kérdezd csak meg az elmét:

"Mi köze volt ehhez az anyukádnak?"

Ez a spirituális tudatosság következő szintje. Ó! Az anyukám! Hirtelen felhagysz az egóval, mert nem az egyetlen lélek vagy az univerzumban.

A fényhez intézett egyik kérdésem ez volt: "Mi a mennyország?"

Körbeutaztatott az összes mennyben, amit valaha is teremtettek: a Nirvánákban, az örök Vadászmezőkön, mindegyikben. Bejártam őket. Gondolatforma-teremtmények ezek, és mi teremtettük őket. Valójában nem

megyünk a mennybe; újrafeldolgozás történik velünk. De bármit is teremtettünk, ott hagyjuk önmagunk egy részét. Valóságos az, de nem a lélek egésze.

Láttam a keresztény mennyországot. Szép helynek képzeljük el, ahol egy trón előtt állunk, és örökös imádattal illetjük a trónon ülőt. Én kipróbáltam. Unalmas! Ez volna a sorsunk? Gyerekes ez a mennyország. Nem akarok megbántani senkit. Néhány mennyország nagyon is érdekes, néhány meg unalmas. Az ókoriakat érdekesebbnek találtam, például a bennszülött amerikaiakét, az Örök Vadászmezőket. Az egyiptomiaknak fantasztikusak a mennyországaik. És így tovább. Olyan sok van belőlük. Mindegyikben van egy fraktál, ami a te sajátos értelmezésed, hacsak nem vagy része annak a csoportléleknek, mely kizárólag egy-egy meghatározott vallás Istenében hisz. Akkor nagyon közel álltok egymáshoz; ugyanabban a "stadionban" vagytok együtt. De még ekkor is különbözik egy kicsit mindegyik. Egy részed az, amit ott hagysz. A halál az életről szól, nem a mennyről.

Megkérdeztem Istent: "Melyik a legjobb vallás a bolygón? Melyik a helyes?"

És az Istenség - nagy szeretettel - így válaszolt: "Törődöm is én velem!"

Hihetetlen kegyelem volt ez. Azt jelentette, hogy csak mi törődünk ilyesmivel.

Az összes csillag Végső Istensége így szól hozzánk: "Nem számít, milyen vallású vagy."

Vallások jönnek és mennek; változnak. Nem volt itt mindig a buddhizmus, sem a katolicizmus; és mindegyik a nagyobb megvilágosodásról szól. Most több fény érkezik az összes rendszerbe. Reformáció következik majd be a spiritualításban, ami éppolyan drámai lesz, mint amilyen a protestáns reformáció volt. Rengetegen fognak harcolni miatta, egyik vallás a másik ellen kel ki, azt hívén, hogy csak nekik van igazuk.

Az emberek azt gondolják, hogy ők birtokolják Istent, mármint a vallások és a filozófiák, de főleg a vallások, mert ezek nagy szervezeteket építenek filozófiájuk köré. Amikor az Istenség azt mondta: "Törődöm is én vele!", azonnal megértettem, hogy ránk van hagyva, törődjünk vele mi. Azért fontos, mert mi törődünk vele. Nekünk számít, és csak itt fontos. A Végső Istenség nem törődik vele, hogy protestáns vagy-e vagy buddhista, vagy bármi más. Az egész egy-egy virágzó arca mindegyik. Bárcsak minden vallás ráébredne erre, és békén hagynák egymást! Nem a vallások végét jelenti ez, hanem annak felismerését, hogy ugyanarról az Istenről beszélünk. Élni és élni hagyni - ez a lényeg. Mindegyiknek eltérő a nézőpontja. És mindegyik hozzájárul a Nagy Képhez; mindegyik fontos.

Úgy mentem át a másvilágra, hogy sok félelmem volt a vegyi hulladékokkal, a nukleáris fegyverekkel, a népességrobbanással, az esőerdőkkel kapcsolatban. Úgy tértem vissza, hogy mindegyik probléma iránt szeretetet éreztem. Szeretem a nukleáris pusztítást. Szeretem a gombafelhőt; ez a legszentebb mandala, ami ez ideig megnyilvánult, archetípusként. Egy csapásra bármely földi vallásnál vagy filozófiánál közelebb hozott minket egymáshoz, s új tudatszintre emelt. Tudván, hogy talán tizenötször vagy ötszázszor is felrobbanthatnánk a bolygót,

ráébredünk végre, hogy együtt vagyunk itt mindannyian. Egy ideig bombákat kellett lövöldözniük, hogy megértessék ezt velünk. Ezután kezdtük azt mondogatni: "Már nincs szükségünk erre többé."

Valójában most már biztonságosabb világban vagyunk, mint amilyenben valaha is voltunk, és még biztonságosabbá válik majd. Tehát úgy jöttem vissza, hogy szeretetet éreztem a vegyi fegyverek iránt, mert összehoztak minket. Olyan nagyok ezek a dolgok. Ahogy Peter Russell mondaná, "lélekméretűek" ezek a problémák. Vannak lélekméretű válaszaink is? IGEN!

Az esőerdők kiirtása le fog lassulni, és ötven év múlva már több fa lesz a bolygón, mint jó ideje. Ha érdekel az ökológia, küzdj érte; te vagy az a része a rendszernek, aki tudatossá válik. Küzdj érte minden erőddel, de ne csüggedj el! Része ez egy nagyobb dolognak.

A Föld önmaga megszelidítésének a folyamatában van. Sosem lesz többé olyan vad hely, mint amilyen valaha volt. Lesznek nagyon is vad helyek; rezervátumok, ahol burjánzik a természet. Kertészkedés és rezervátumok lesznek majd a jövőben. A népességnövekedés nagyon közel kerül az optimális energiatartományhoz, hogy tudati váltást idézzon elő. Ez a tudati váltás megváltoztatja majd a politikát, a pénzt, az energiát is.

Mi történik, amikor álmodunk? Sokdimenziós lények vagyunk. Hozzá tudunk ehhez férni tudatos álmodás révén. Valójában Isten álma ez az univerzum. Az egyik dolog, amit láttam, az volt, hogy mi, emberek, apró porszemek vagyunk egy bolygón, ami apró porszem egy galaxisban, ami szintén apró porszem csupán. Óriási rendszerek vannak odakint, s mi afféle átlagrendszerben vagyunk. De az emberi lények már a tudat egész kozmoszában legendásak. Legendás a Föld/Gaia parányi kis emberi lényé. Az egyik dolog, ami miatt legendásak vagyunk, az az álmodás. Legendás álmodók vagyunk. Valójában az egész kozmosz az élet értelmét keresi, az egésznek az értelmét. És a kicsi álmodó volt az, aki a

valaha is kiötlött legjobb válasszal állt elő. Megálmodtuk azt. Szóval fontosak az álmok.

Most, hogy már meghaltam és vissza is tértem a halálból, igazán tisztelem az életet és a halált. DNS-kísérleteinkben nagy titokra deríthettünk fényt. Hamarosan képesek leszünk arra, hogy addig éljünk ebben a testben, ameddig csak akarunk. Úgy 150 év után lesz egy olyan intuitív érzésünk, hogy csatornát akarunk váltani. Ha örökké egyetlen testben élnénk, az nem lenne olyan kreatív, mint a reinkarnáció, mint az energia átvitele ebben a fantasztikus energiaörvényben, amiben vagyunk. Valójában érteni fogjuk az élet és a halál bölcsességét, és örömünket leljük majd benne.

Már eddig is egy örökkévalóság óta élünk. Ez a test, amiben vagy, egy örökkévalóság óta él. Az élet véget nem érő áramlatából fakad, az ősrobbanásig visszanyúlóan, és még azon is túl. Ez a test ad életet a következő életnek, sűrű és finomenergiát tekintve egyaránt. Ez a test már egy örökkévalóság óta él.